

Σκατά

Έχει ο καιρός κάτι γυρίσματα... Πρόσφατα ο Ντομινίκ Στρος-Καν είχε δηλώσει στην γαλλική τηλεόραση ότι «οι Έλληνες είναι βουτηγμένοι στα σκατά!» Δεν πρόλαβε κάποιος να... τραβήξει το καζανάκι και μέσα στα σκατά αυτά βρέθηκε ο ίδιος ο επικεφαλής του ΔΝΤ. Και χωρίς να μπορεί να φωνάξει έστω μια... καμαριέρα να τον βοηθήσει! Αν δεν είναι αυτό θεία δίκη...

Φίλος

Είναι λυπηρό να βλέπει και να ακούει κανείς (εντεταλμένους) δημοσιογράφους στα κανάλια της πατρίδας να θρηνολογούν για την περιπέτεια του Ντομινίκ Στρος-Καν, υποστηρίζοντας ότι η Ελλάδα κι οι Έλληνες έχασαν έναν καλό φίλο!... Ο Ντομινίκ έκανε εδώ κι ένα χρόνο στους Έλληνες εργαζόμενους αυτό που δεν μπόρεσε να κάνει στην καμαριέρα του ξενοδοχείου της Νέας Υόρκης και τα τσιράκια της εξουσίας θέλουν να μας πείσουν ότι ήταν και φίλος τους!

Βιαστής

Γιατί μην μου πείτε πως ο κάθ' έξιν σεξομανής «βιαστής του Μανχάταν», την «έπεσε» στην Ελλάδα για καλό. Να την εκμεταλλευθεί ήθελε κι ο φίλος του ο Γιώργος του έκανε το συνοικέσιο και μετά κράταγε το φαναράκι!...

Ποιότητα

Όλη αυτή η ιστορία κατέδειξε την... ποιότητα των πολιτικών ανδρών που διαχειρίζονται σήμερα το μέλλον των λαών. Το υψηλό πολιτικό προσωπικό των διεθνών οργανισμών είναι το ίδιο σάπιο με το σύστημα που τους θρέφει. Έχει γαλουχηθεί στην ανηθικότητα και την εκμετάλλευση κι αυτά είναι τα διαπιστευτήριά του. Το σύστημα απέδειξε για άλλη μία φορά πόσο υποκριτικό είναι. Πόσο διαβρωμένο. Τα πρόσωπα μπορεί να αλλάζουν, οι δομές όμως όχι...

Ο επόμενος

Έτσι και με την απομάκρυνση του Στρος-Καν δεν θα αλλάξει τίποτα. Ο Μανωλιός θα βάλει τα ρούχα του αλλιώς, κάποιος άλλος «φίλος» θα αναλάβει να φέρει σε πέρας την αποστολή του και η ζωή θα συνεχίζεται το ίδιο προβληματικά.

Ντομινίκ

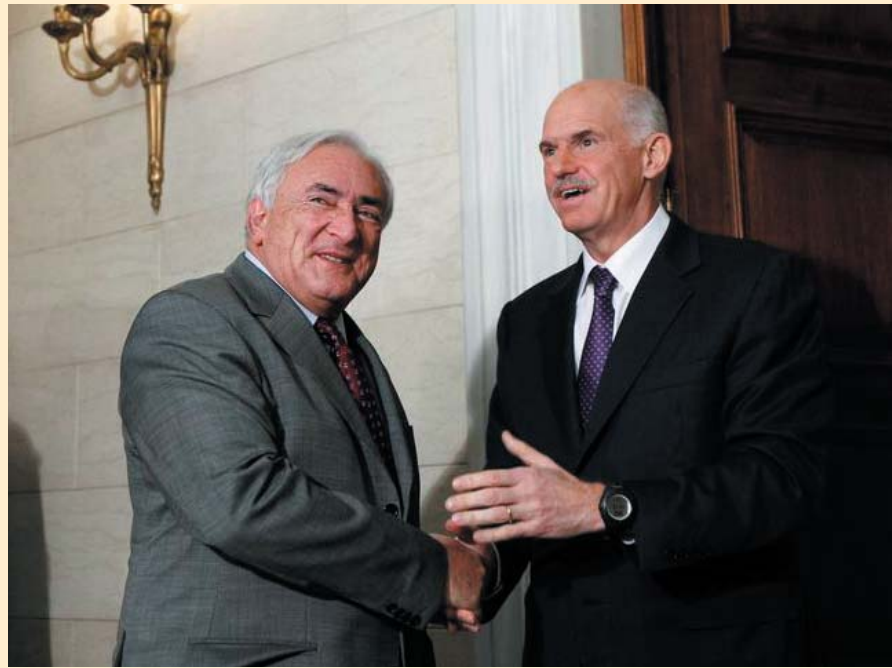
Στο νου μας έρχεται κι ένα παλιό

ΚοσμοΠΟΛΙΤΙΚΑ

Του Παναγιώτη Νικολάου

Κακές παρέες

Δείξε μου τον φίλο σου να σου πω ποιος είσαι!

σλόγκαν των αντιπάλων του Παναθηναϊκού στο μπάσκετ: «Ήλθες στην Ελλάδα για πικ-νικ, Ντομινίκ!»

Εξέλιξη

Όταν ήμουν παιδί έβρισκα παντού μπροστά μου στην Ελλάδα τα υπολείματα του εμφύλιου πολέμου και άμετρο φανατισμό από τις δύο πλευρές. Ο Κωνσταντίνος Καραμανλής νομιμοποίησε μετά την πώση της δικτατορίας (1974) το ΚΚΕ και τα πάθη άρχισαν να αμβλύνονται. Ο Ανδρέας Παπανδρέου «πάτησε» την δεκαετία του '80 πάνω στα πάθη αυτά (όπως με το περίφημο «ο λαός δεν ξεχνά τι σημαίνει δεξιά»), ενώ κι η αναρχική του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη στην εξουσία στα τέλη της δεκαετίας αναμόχλευσε τα πάθη της προδικτατορικής Ελλάδας. Με την επάνοδο του Ανδρέα Παπανδρέου στην εξουσία (1993) και την τεχνοκρατική αντίληψη του Κώστα Σημίτη λίγο αργότερα (1996), τα πάθη αυτά άρχισαν να μπαίνουν στο χρονοντούλαπο της Ιστορίας. Η Ελλάδα ήταν ήδη για μία 15ετία ενεργό μέλος της Ε-

ΟΚ έχοντας «σοσιαλιστική» διακυβέρνηση κι οι αριστερές κορώνες του ΠΑΣΟΚ αντικαταστάθηκαν από τις εκσυγχρονιστικές, φιλοευρωπαϊκές διαθέσεις του Κώστα Σημίτη.

Με τα χρόνια τα πάθη καταλάγιασαν αφού οι Έλληνες ήλθαν αντιμέτωποι με ένα σκληρό παρόν και δεν είχαν την... πολυτέλεια να αναλώνονται σε καβγάδες για το αιματοβαμμένο παρελθόν. Αυτή ήταν ίσως η μοναδική συμβολή της μεταπολίτευσης στην σύγχρονη πολιτική ζωή της Ελλάδας.

Ολόκληρη η ιστορία του ελληνικού κράτους κατά τον 20ό αιώνα υπήρξε μία διαρκής ακροβασία προς την εγκαθίδρυση της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Βρήκε την τελική της μορφή και ορθοπάτησε το 1974 από τον Κωνσταντίνο Καραμανλή, όμως εδραιώθηκε από την διακυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, που υποτίθεται πως ήταν ο αντίπαλος πόλος μα στην ουσία υπήρξε πάντα συνέταρος της διαχείρισης του αστικού κοινοβουλευτικού συστήματος.

Όλα αυτά μας δίδαξαν ότι κάποιος

είχαν επιβάλλει το γνωστό «διαίρει και βασίλευε». Πάθιαζαν και διαχώριζαν τον κόσμο για να τον καθοδηγούν πιο εύκολα, όπως γίνεται ακόμη σε πολλά μέρη του κόσμου με υπαρκτούς κι ανύπαρκτους «εχθρούς». Κοιτώντας προς τα πίσω βλέπει κανείς πόσο άσκοπα χύθηκε τόσο αίμα, πόσο «προδομένοι» ήταν και οι μεν και οι δε. Ευτυχώς, οι σημερινές γενιές δεν κουβαλούν εκείνα τα βαριά φορτία του διαχωρισμού, δεν διχάζονται για όσα έγιναν πριν από 65 χρόνια. Έχουν άλλους εχθρούς να αντιμετωπίσουν στον σύγχρονο κόσμο της παγκοσμιοποίησης.

Άλλοι καιροί

Επιστρέφοντας στο Σίδνεϊ το 1997 ήταν πολύ εύκολο να διαπιστώσει κανείς πως ο εμφύλιος πόλεμος του 1946-49 ζούσε ακόμη στην παροιμία. Οι εκφραστές του είχαν «προλάβει» να διαχωρίσουν και να διαμορφώσουν τα δύο αντίπαλα στρατόπεδα συνεχίζοντας έναν πόλεμο που φαινομενικά είχε τελειώσει πριν από δεκαετίες. Ο διαχωρισμός βρήκε έκφραση σε όλες τις δραστηριότητες και στάθηκε ο πιο σημαντικός λόγος που η ελληνική παροιμία του Σίδνεϊ δεν έκανε ποτέ κάτι για το κοινό συμφέρον και για να τονίσει τους δεσμούς ενότητας των Ελλήνων. Ποτέ δεν έχει δημιουργηθεί μέχρι σήμερα μία κοινή γραμμή πλευσης κι έκφρασης, οι σύλλογοι είναι διάσπαρτοι σαν τ' αστέρια στον ουρανό κι οι φωνές αντιθετικές. Βρίσκουμε πάντα αυτό που μας διαχωρίζει, κάτι να παραπονεθούμε και να γκρινιάξουμε. Όμως οι εποχές προστάζουν συμμάζεμα, ενότητα κι ομόνοια.

Ύστατη ευκαιρία

Η προσπάθεια σύγκλισης της Ιεράς Αρχιεπισκοπής με την Ελληνική Ορθόδοξη Κοινότητα αποτελεί την ύστατη ίσως ευκαιρία να επουλωθούν οι πληγές του παρελθόντος για να μπορέσει η παροιμία να μονιάσει και να κοιτάξει μπροστά. Την ύστατη ευκαιρία να χαραχθεί μία κοινή γραμμή, να κοιτάξουμε το πως θα ενώσουμε κι όχι πως θα διαχωρίσουμε. Πως θα φτιάξουμε, όχι πως θα γκρεμίσουμε. Τις στιγμές αυτές οι προσωπικές φιλοδοξίες μπαίνουν στην άκρη, το κοινό καλό είναι αυτό που ορίζει τον δρόμο. Οι ηγέτες των δύο πλευρών δείχνουν την απαιτούμενη σύνεση και σοφία και αποτελούν για όλους το καλό παράδειγμα. Ας το ακολουθήσουμε όλοι μαζί...

Το μεθύσι μιας βραδιάς κάνει κακό στη μνήμη των νέων

Ισπανοί ερευνητές υποστηρίζουν πως η υπερβολική κατανάλωση αλκοόλ μέσα σε ένα βράδυ μπορεί να καταστρέψει πολλά εγκεφαλικά κύτταρα τα οποία σχετίζονται με τη μνήμη, ειδικά σε άτομα κάτω των 18 ετών.

Οι επιστήμονες από το πανεπιστήμιο Σαντιάγο ντε Κομποστέλα χώρισαν 122 ισπανούς ηλικίας 18 έως 20 ετών σε δυο ομάδες. Στην πρώτη ομάδα των 61 εθελοντών τους έβαλαν να πιουν μέχρι... τελικής πτώσεως, ενώ στη δεύτερη ομάδα τους ανάγκασαν να μείνουν μακριά από το αλκοόλ.

«Καταλήξαμε στο συμπέρασμα πως η υπερβολική κατανάλωση αλκοόλ επιδρά αρνητικά πάνω στην λεγόμενη δηλωτική μνήμη των ατόμων αυτών, εμποδίζοντας τους από το να απομνημονεύσουν νέες

πληροφορίες και γνώσεις», τονίζει η επικεφαλής της έρευνας, Μαρία Παράδα. Δηλωτική είναι η μνήμη που ονομάζουμε "θύμηση" και σχετίζεται με την ανάκληση καταστάσεων, προσώπων και εικόνων.

Η μελέτη αυτή έρχεται να αντικρούσει μια πρόσφατη έρευνα από το Ερευνητικό Κέντρο Αλκοόλ και Τοξικομανίας του Πανεπιστημίου του Τέξας, που υποστηρίζει ότι όταν βρισκόμαστε σε κατάσταση μέθης, ενεργοποιούνται ορισμένες περιοχές του εγκεφάλου μας που σχετίζονται με την μνήμη.

«Συνήθως, όταν μιλάμε για τη μάθηση και τη μνήμη, μιλάμε για τη συνειδητή μνήμη. Το αλκοόλ μειώνει την ικανότητά μας να κρατήσουμε κομμάτια πληροφοριών, όπως, για παράδειγμα, το όνομα του συναδέλφου μας ή τον ορισμό μιας λέξης ή πού παρκά-

ραμε το αυτοκίνητό μας το πρωί», τονίζει ο νευροβιολόγος Χιτόσι Μορικιάβα, καταλήγοντας πως «το υποσυνείδητό μας, όμως, μαθαίνει και θυμάται πράγματα και το αλκοόλ μπορεί να αυξήσει ουσιαστικά τη μαθησιακή του ικανότητα».